

været længere med i Politiken end jeg, men naar han har været her et Par Aar og lært Finansministeren rigtig at kjende, saa tror jeg ikke, at han vil gjøre sig Illusioner om, at vi kunne faae nogen praktisk nyttig Lov under Finansministerens Ledelse. Jeg tror, at det er et forfængeligt Haab, at vi skulde kunne naae Noget ad den Vej. Jeg tror, at her er et lille Exempel, som illustrerer det saa godt. Den ærede Finansminister begyndte med i sit første Foredrag at minde os om, at Thinglæsningsgebyrene nogle Steder ere Embedsindtægter, men som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) sagde, det kommer vi nok ud over, naar der fra alle Sider er god Villie til at komme til Forstaaelse, thi hvor mange Embedsmænd er der, der vilde komme til at lide under disse Afgifters Ophævelse? I Skanderborg have vi haft en, som havde denne Indtægt, men nu er det ikke længere Tilfældet, og der er vist ikke mange tilbage i Landet. Er der god Villie fra alle Sider, saa kunne vi nemt komme ud over det, thi saa kunne de Paagjældende faae Erstatning. Den ærede Minister kom ogsaa i sit første Foredrag ind paa at tale om denne Skattelettelse, og indrømmede, i det Mindste slutter jeg det af hans Udtalelser, at Stempelafgiften hviler trykkende paa Landbrugerne, og jeg maa fastholde, hvad der gaar igjennem næsten alle de Udtalelser, der ere faldne i Dag, at den foreslaaede Betselse for Thinglæsningsgebyrer og Stempelafgift staar i nøie Forbindelse med Konverteringsloven og er af Vigtighed for den Nytte, denne Lov skulde gjøre. Jeg kan forstikke, at jeg kjender Snees af Medborgere, der ere i det Forhold, at de have en Gjæld, som de f. Ex. forrente med 5 eller 4 $\frac{1}{2}$ pCt.; men de trykke sig ved at faae den forandret, fordi der følger dermed en hel Del Udgifter, som gjøre det illusorisk, i alt Fald foreløbig, i de sorgelige Tider paa det økonomiske Omraade, at faae en saadan Forandring. Det Hele er saa soleklart for Enhver, der færdes ude i Befolkningen, mange afholde sig fra at gjøre Noget paa dette Omraade paa Grund af Omkostningerne, tilmed er Forholdet det, at Banterne ligge inde med en Masse Obligationer, som de ikke kunne faae affatte, hvorved Konverteringen vanstelliggøres. Hvis der virkelig er Alvor i, hvad der siges haade af de Herrer og navnlig af den ærede Finansminister om den velsignelsesrige Virksomhed paa det økonomiske Omraade, som naaes ved Konverteringen, saa maa jo denne Lov passe som Fod i Høse til Konverteringen, dette fastholder jeg lige overfor den ærede Minister. Det kan ikke nytte,

at den ærede Finansminister siger, at vi ikke kunne tage saadant Noget som denne Skattelettelse stykkevis, og at vi ikke maa fortsætte ad denne Vej, medens dens ærede Minister ikke er bange for at tage stykkevis, naar det passer ham. Den ærede Finansminister maa erindre, at han kom med et Toldlovsforlag for nogle Aar siden stykkevis. Toldbetsatningen er en saa væsentlig Ting som Noget i Danmark, da derigjennem Hovedindtægten faas, men den ærede Finansminister var ikke bange for at komme med en stykkevis Forandring deri. Sagen er den, at det gamle gode Ord: Tage vi Hatten op osv. bekræfter sig lige overfor dette lille Forlag, og derfor forekommer det mig, at det er saa nyttigt og karakteristisk lige overfor de Herrer, som stadig raabe paa Forhandling og Forhandling til Gavn for Fædrelandet og til Hjælp for vore Medborgere, at se, at naar vi komme med et saadant lille bitte Forlag som dette, og som indskrænker sig til kun at gjælde 2 $\frac{1}{2}$ Aar, saa begynder den ærede Finansminister at gjøre Vansteligheder og reise Indvendinger; men det staar i fuldstændig Modstrid med den Politik, han ellers følger lige overfor Folkethinget; thi naar det passer i hans Kram, saa kan han godt tage Reformen stykkevis. Forresten maa jeg sige, at jeg ikke rigtig forstaaer min ærede Medforlagsstiller, det ærede Medlem fra Stubbekjøbing (H. J. Larsen), hvor vil han egentlig hen med denne Afstillelse af Text og Indhold i selve Lovforlaget? Det vil jo kun gjøre Sagen vanstelligere; men jeg haaber, at vi kunne komme til en Forstaaelse af, hvorledes vi gjensidig opfatte Forlaget. Som sagt, denne Frygt for Reformen stykkevis har Ministeren ikke, naar det passer i hans Kram. Det, som der hjælper Ministeren mere end noget Andet — hvad vi naturligvis ere klare paa fra Oppositionens Side — det er det, som ogsaa Ministeren holder klogelig paa, idet han siger: Lad os beholde de gamle Statter; lad os have saa mange Penge i Statskassen som muligt, og det fastholder han ved hver eneste Reform, saadan som f. Ex. ved denne, og ligeledes, da vi i sin Tid diskuterede Krigskattoldloven, og som han ligeledes modsatte sig Forandringer i; thi han veed kun altfor godt, hvorledes det vilde gaa, hvis han hver Gang, han skulde lave disse provisoriske Kunster, skulde udskrive nye Statter, og hvorledes det vilde gaa, naar han f. Ex. skulde have Gendærmer og sine andre provisoriske Anstalter paa den Maade, og saa hans Benner ude i Landet skulde give flere Penge ud, for at de Karle kunde gaa omkring og spadser. Det